

Vægt, kunde maasse min Opfattelse ændre sig noget. Jeg tror det imidlertid ikke, og jeg er bange for, at det tillige skal føre til, at vi blive et endnu mere politiserende Folk, end vi i Forvejen ere. Jeg tror ikke, det er heldigt, at et Folk bliver alt for meget politiserende — ja, politiserende, læg Mærke til det Udtryk — man har Eksempler paa, at det let fører til, at man taber Økonomien af Sigte, man taber let, derved andre Forhold af Sigte. Jeg har ladet mig fortælle, at Grækenland i høj Grad skal være et politiserende Folk; de have jo ogsaa et meget stort Antal Medlemmer i deres Kammer — de have jo for Resten kun et Kammer.

Jeg tror, at den ærede Landstingsmand for 8de Kredts (Breinholt) tager fejl, naar han i Forening med sin Kollega saa stærkt hævder — thi det er vel det, der skal hævdes — at Grundloven egentlig har fastslaaet Tallet 100, — teoretisk tror jeg ikke, han har Ret. Praktisk har man jo ganske vist handlet saaledes, idet man ikke har gjort om ved Tallet, heller ikke før 1866, nagtet Folketallet opfordrede dertil. Praktisk har man altsaa handlet saaledes, men denne Strid forekommer mig for øvrigt kun af ringe Værd. Den ærede Landstingsmand erklærer jo selv, at det ikke kan gaa, at lade Forholdene vedvare, som de ere, det siger jo hans Dagsorden, idet den opfordrer til en Grundlovsforandring og en Omlægning af Kredsene. Altsaa selv han erkender, dog praktisk, at skal denne Grundlovsparagraf blive staaende, er man nødt til at forøge Kredsenes Antal, og jeg skønner ikke bedre end, at ogsaa det ærede Flertal vil en Grundlovsforandring. Den ærede sidste Taler tog fejl, naar han udtalte, at det ikke vilde en Grundlovsforandring, jeg opfattede det saaledes, at Flertallet vilde en Grundlovsforandring, men kun mente, at Øjeblikket ikke er belejligt, og derfor vilde man have den midlertidige Foranstaltning med de 8 ny Kredse.

Den ærede Landstingsmand, der sidst talte, var meget stærkt inde paa, at Flertallets Forslag vil bevirke en Bæstæring af Arbejdernes og Mellemstandens Ret her i Kjøbenhavn. Ja, jeg vil bede den ærede Landstingsmand om at lægge Mærke til, hvorledes Forholdet var mellem Kjøbenhavn og det øvrige Land, da Grundloven blev given. Jeg skulde mene, at Forholdet ikke er blevet synderlig forrykket i saa Henseende. Jeg skal henvise ham til, at Kjøbenhavn har dog 35 Folketingsmænd i sin Midte og 21 Landstingsmænd, og jeg skal fremdeles henvise ham til, at der kun er 14 pCt., der ere Vælgere i Kjøbenhavn, hvorimod der i det øvrige Land er 17 pCt., og at Købstæderne

jo væsentlig have samme Interesser. Thi deri tror jeg nok, at man har Ret fra et Mindretals Side, naar det siges, at de mindre Byers Interesser ikke ville blive tilstrækkelig varetagne — de Interesser, som jo baade han og jeg have haft den Opvægt at være Repræsentanter for, hvorimod Kjøbenhavns og de større Byers Interesser ville blive varetagne baade efter Flertallets Forslag og efter de øvrige Forslag, der foreligge.

Den ærede Landstingsmand maa være overbevist om, at naar jeg gaar med til Flertallets Forslag, er det aldeles ikke, fordi jeg har nogen Frygt, hverken for Arbejderne eller for Mellemstanden, aldeles ikke, nej, det er det gamle Standpunkt, jeg staar paa, og han vil vel ikke lægge en Mand til Last, at han bliver ved at holde sit Standpunkt og udvikle det saa godt som muligt; saaledes at gøre omkring, det er jeg blevet temmelig gammel til. Efter at jeg fra 70erne har stridt gennem Aaringer for, at man skulde se at holde det ved Tallet 100 eller der omkring, kan man vel undskyde, at jeg ikke pludselig kan gaa med til at sætte det op til 137.

Naar han fremdeles urgerede stærkt, at Arbejderklassens Interesser først vare blevne varetagne i de sidste Aar, tager han fejl. Jeg skal minde ham om Love som den om Børns og unge Menneskers Arbejde i Fabrikker m. fl.; det var Love, som bleve vedtagne, før vi havde den Fornøjelse, at have de Herrers Meningsfæller i vor Midte. Danmark var et af de Lande, der først vedtog en saadan Lov, i alt Fald var det blandt de første af Smaalændene. Jeg skal minde om, at Elementerne til de Lovforslag, som bleve til Love for nogle Aar siden, nemlig i 1890—91, Fattigloven og Aldersdomsforførgelsesloven, vare allerede fremme i Begyndelsen af 70erne. Derfor har ogsaa den ærede Indenrigsminister en Gang sagt til de Herrer, at de tage fejl, naar de tro, at det just er deres Fortjeneste, at disse Forslag nu ere blevne til Love, thi de have været fremme længe før; det havde den ærede Indenrigsminister Ret i. Han tilføjede i øvrigt, at man var blevet mere lydhør for de Forordringer, der kom fra den Side, og jeg er saa langt fra at ville forringe eller nedsætte den Fortjeneste, som de Herrer kunne have, at jeg gerne skal erkende, at det jo rimeligvis nok har hjulpet noget til, at de Forslag, som allerede vare fremme længe, længe før De kom herind, ere blevne gennemførte.

Man kunde jo mene, at naar mit Standpunkt er det, som jeg nu har søgt at moti-